

Τα εργατικά “ατυχήματα” είναι δολοφονίες των αφεντικών

Στις 8 Μαΐου 2015, κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης, ξεσπάει πυρκαγιά σε διυλιστήριο της επιχείρησης Δύλισης και Εμπορίας πετρελαίου ΕΛ.ΠΕ, ιδιοκτησίας του ομίλου Λάτση και του ελληνικού δημοσίου, η οποία οδηγεί τελικά σε έκρηξη. Από την έκρηξη τραυματίστηκαν βαριά έξι εργάτες, εκ των οποίων οι τέσσερις, ύστερα από σύντομη παραμονή στην εντατική, κατέληξαν νεκροί.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η εργοδοσία ανέφερε ότι είχαν ληφθεί όλα τα προβλεπόμενα μέτρα ασφαλείας και ότι οι ρυθμοί εργασίας δεν ήταν πιεστικοί. Σε πόρισμα που εκδόθηκε από επιτροπή της εταιρείας αναφέρεται ότι δεν υπήρξε καμία παράλειψη σε τεχνικό επίπεδο και προβάλλει ως κύρια αιτία την έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των εργαζομένων, ενώ στοχοποιεί συγκεκριμένους εργάτες, υποδεικνύοντάς τους ως υπαίτιους του ατυχήματος.

Σύμφωνα όμως με τις μαρτυρίες εργαζομένων, κύρια αιτία του ατυχήματος ήταν το κλίμα πίεσης για τη γρήγορη ολοκλήρωση των εργασιών, η συσσωρευμένη κόπωση από τα 12ωρα και 14ωρα εργασίας, η απειρία και η έλλειψη προσωπικού.

**Δεν είναι ατυχήματα, δεν έχουμε αυταπάτες
κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν εργάτες!**

Σε μια ιδιαίτερα κερδοφόρα επιχείρηση όπως τα ΕΛ.ΠΕ. που τον τελευταίο χρόνο παρουσίασε ρεκόρ στα λειτουργικά κέρδη, τα εργατικά ατυχήματα δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά. Συγκεκριμένα την τελευταία μόνο πενταετία, έχουν σκοτωθεί πέντε εργάτες ενώ γενικότερα στην αγορά εργασίας, σημειώθηκαν μόνο μέσα στο 2014, 63 θανατηφόρα ατυχήματα από ένα σύνολο 5.497 ατυχημάτων, σύμφωνα με στοιχεία των ΚΕΕΛΠΝΟ και ΙΚΑ. Και ενώ τα τελευταία χρόνια, επίσης βάσει στοιχείων, παρουσιάζονται μειωμένα, αυτό φυσικά δεν οφείλεται στο ότι τα αφεντικά νοιάζονται για εμάς, αλλά στην αύξηση της ανεργίας και της αδήλωτης εργασίας.

Απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία και ασυδοσία, να συμβάλουμε με όλες τις δυνάμεις μας στην οργάνωση και στην όξυνση της ταξικής μας αντεπίθεσης.

Δεν ξεχνάμε, δε συγχωρούμε!

Για να αυξήσουν τα κέρδη τους, τα αφεντικά ρίχνουν τους μισθούς, εντατικοποιούν την εργασία, ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, εκτοξεύουν απειλές με σκοπό την αύξηση της παραγωγικότητας, απολύουν, αφήνουν απλήρωτους τους εργάτες και πολλές φορές τούς εκθέτουν ακόμα και σε θανάσιμους κινδύνους, προκειμένου να μειώσουν τα έξοδα. Σε ένα τέτοιο κλίμα, η ψυχολογική πίεση, η συσσωρευμένη κόπωση, η έλλειψη προσωπικού, οι υπερωρίες και όλοι οι παράγοντες που οδηγούν σε ένα εργατικό ατύχημα δεν αποτελούν εξαίρεση αλλά αναγκαία συνταγή για την κερδοφορία. Μια συνταγή που, αν δεν καταλήγει πάντα στο θάνατο, προκαλεί συχνά ανεπιστρεπτί βλάβες τόσο στο σώμα μας (ορθοστασία, χαμαλίκια, βαριές και ανθυγιεινές εργασίες δίχως τη λήψη κατάλληλων μέτρων) όσο και στην ψυχική μας κατάσταση (ελάχιστος προσωπικός ελεύθερος χρόνος, επισφάλεια), συμβάλλοντας έτσι στην αργή εξόντωσή μας, αφού είμαστε αναγκασμένοι να δουλεύουμε σε ένα συνεχές εργασιακό κάτεργο.

Κι ενώ είμαστε πάντα οι ριγμένοι στη μοιρασιά, κι ενώ ως μισθωτοί σκλάβοι είμαστε πάντα αναλώσιμοι, κάθε φορά που συμβαίνουν εργατικά ατυχήματα, τα αφεντικά θέλουν να μας πείσουν ότι εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι είμαστε μια οικογένεια και ότι ενωμένοι «χρειάζεται να διασφαλίσουμε πλήρως την υγεία και την ζωή των εργαζομένων. Την ασφάλεια στην εργασία», όπως άλλωστε δήλωσε και ο υπουργός παραγωγικής ανασυγκρότησης, περιβάλλοντος και ενέργειας, Λαφαζάνης.

Εμείς από την πλευρά μας ξέρουμε καλά ότι τα συμφέροντα εργαζομένων και εργοδοτών βρίσκονται εκ φύσεως σε διαρκή σύγκρουση και δεν κάνουμε τις πλάτες στα αφεντικά. Στεκόμαστε απέναντί τους, οργανωνόμαστε από τα κάτω με οριζόντιες δομές, δίχως ηγεσίες και ειδικούς, έξω από κομματικά και συντεχνιακά συμφέροντα και το ελάχιστο που μπορούμε να διασφαλίσουμε είναι ότι δε θα υπάρξει ποτέ ειρήνη μεταξύ καταπιεστών και καταπιεζόμενων.

αναρχική συλλογικότητα

απόπυρα

στην Ηλιούπολη

apopyra@espiv.net - apopyra.espivblogs.net